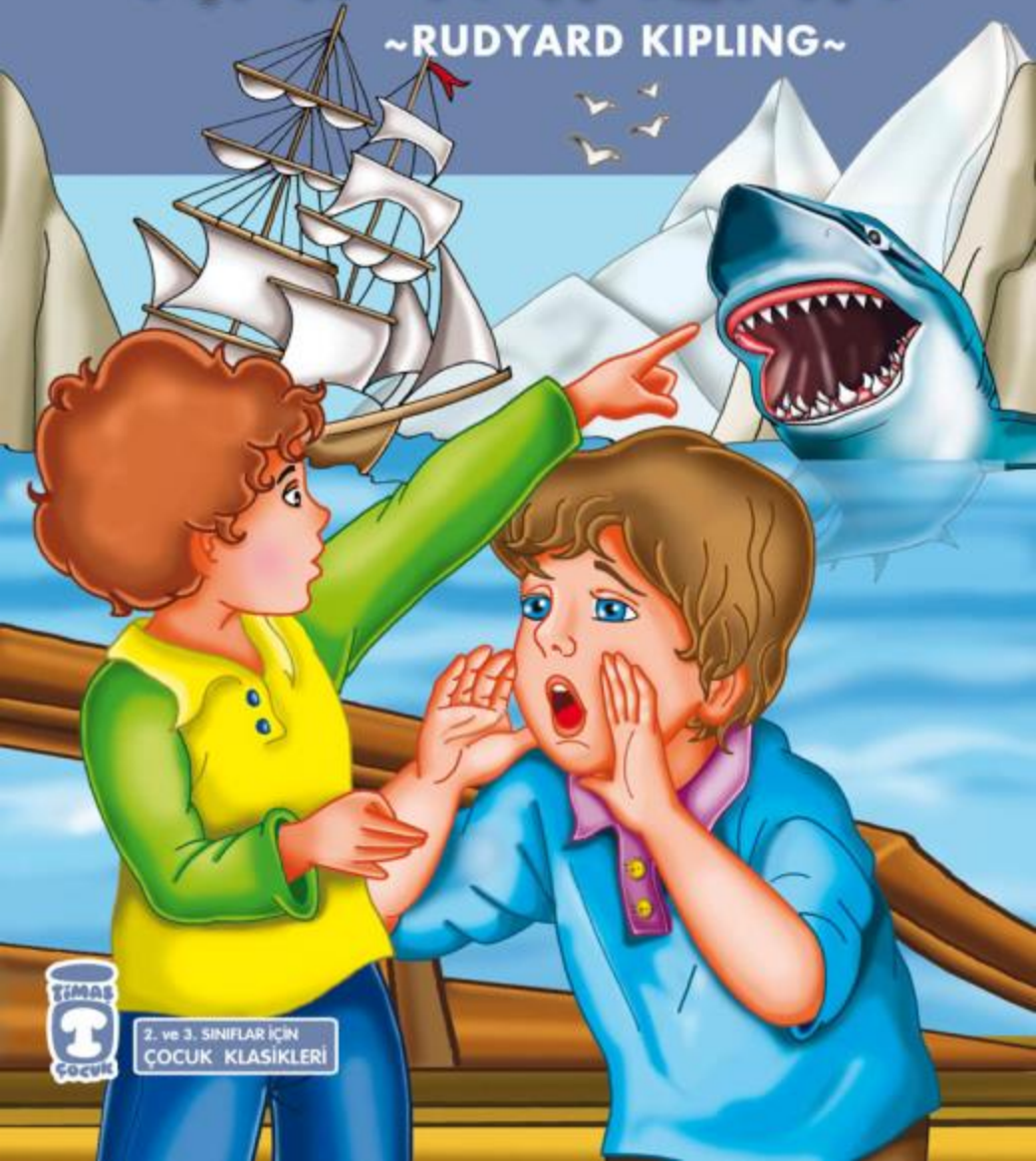

KORKUSUZ KAPTANLAR

~RUDYARD KIPLING~

2. ve 3. SINIFLAR İÇİN
ÇOCUK KLASİKLERİ

ŞIMARIK ÇOCUK

Lüks yolcu gemisi Amerika'dan yola çıkmış, Avrupa'ya gidiyordu. Harvey Cheyne de annesi ile birlikte bu gemideydi. Harvey'in babası çok zengindi. Demiryolu şirketi, fabrikaları, gemileri, arabaları ve çok güzel evleri vardı. Bay Cheyne'in her zaman çok işleri olurdu. Bu yüzden oğluyla pek ilgilenememişti. Yolculuk boyunca Harvey, sürekli şimarıklık yapmıştı. Bütün yolcular ondan şikayetçiydi.

Zaten çocuğu deniz de tutuyordu. Zavalılı ayakta zor duruyordu. Dışarı çıkarak güverteden aşağıya sarktı, başı dönüyor,

midesi bulanıyordu. Kendini kaybedecek hâle geldi. Geminin demirlerine tutunmaya çalıştı. Fakat başaramayıp denize düştü. Kocaman bir dalga Harvey'ı alıp götürdü. Hırçın çocuk, azgın dalgaların içine düştüğünü hissedemedi bile. Baygın bir şekilde sürükleniyordu.

Kendine geldiğinde balık yığınlarının üzerindeydi. İnemeye başladı. Yanında tanımadığı bir adam duruyordu. Adam:

– Kendine geldin mi? Sen, sakince yat. Birazdan tekneye varırız, dedi.

Daha sonra kayığı suların köpüksüz tarafına doğru çevirdi. Kayık, bir dağa tırmanır gibi gidiyordu. Adam konuşmasını sürdürdü:

– İyi bir iş yaptım değil mi? Seni ne güzel yakaladım. İyi ki geminiz üzerime gelmedi. Anlat bakalım, denize nasıl düştün?

Harvey, hatırlamaya çalıştı:

– Evet hatırlıyorum. Deniz tuttu ve kendimi koruyamadım! Denize düştüm.

– Seni kurtardığımda, gemi yolunu değiştirmişti. Ben borumu öttürüp, haber vermeye çalıştım. Ama gemidekiler duymadılar. Az kalsın geminin pervanesi, seni paramparça edecekti. Ağımı atıp seni yakaladım.

Harvey, yaşadığına hâlâ inanamıyordu.

– Neredeyim, diye sordu.

– Benim kayığımdasın, dedi adam. Adım Manuel. Sommesici balıkçı teknesinden geliyorum. Toparlan bakalım, biraz sonra teknede olacağız.

BALIKÇI TEKNESİ

Manuel kayığını tekneye yanaştırdı. Teknedekiler Harvey’i dikkatlice yukarıya çektiler. Baygın haldeki çocuğu bir kamara-ya yerleştirdiler. Çocuk, uzun süre uyudu.

Uyanınca etrafına baktı. Burası küçücük bir odaydı. Bir lamba içeriyi aydınlatıyordu. Eskimiş sobanın arkasında bir çocuk duruyordu. Çocuk da Harvey'in yaşlarındaydı. Çocuğun ayaklarında uzun çizmeler vardı. Yerlere bir sürü eşya atılmıştı. İçerideki pis koku dayanılır gibi değildi.

Çarşafsız bir yatakta yattığını görünce iyice tiksindi. Harvey'in dayanma gücü kalmadı. İnlemeye ve annesini düşünmeye başladı. Karşısında oturan çocuk, biraz gülümseyerek:

– Kahve içer misin, dedi.

Harvey'in cevap vermesini beklemedi. Teneke bir kap içinde kahve getirdi. Harvey kahveyi alarak sordu:

– Süt yok mu,

– Çok üzgünüm, süt yok. Kahveyi iç de rahatla. Kendim pişirdim, dedi çocuk.

Sesini çıkarmayan Harvey, kahveyi içti. Çocuk ise bir parça kızarmış et yedi. Harvey'in elbiselerini getirdi:

– Elbiselerini kuruttum. Islanınca biraz kısalmışlar ama önemli değil. Benim adım Dan. Burada miço olarak çalışıyorum. Büyüklerin işlerine yardım ediyorum. Gemide benden başka miço yok. Böyle sakin bir havada denize nasıl düştün, diye sordu.

Harvey, heyecanladı:

– Ne sakin havası! Müthiş bir fırtına vardı. Bir de deniz tutmuştu beni. Destek tahtasının üzerinden düşmüş olmalıyım.

Dan, kendinden emin şekilde gülümsedi:

– Her neyse, haydi çabuk ol! Babam seni bekliyor.

